

Appellantens skriftlige indlæg

(delafgørelse om sagens afvisning)

I Højesterets sag nr. 358/2008

Hans Kristian Pedersen (selv)

Prinsensgade 29, 1 th
9000 Aalborg

mod

Kulturministeriet
Nybrogade 2
1015 København K

(kammeradvokat K. Hagel-Sørensen)

Påstand:

Indstævntes afvisningspåstand afvises, og hovedsagen antages til realitetsbehandling.

Hvad hovedsagen *ikke* handler om

Følgende fremgår af stævningen af 20. marts 2007, side 2 (ekstraktens side 53 nederst):

“Der er enighed om, at international konsumtion af spredningsretten medfører, at et eksemplar af et værk, der er bragt på markedet af ophavsmanden eller med dennes samtykke kan spredes videre, uanset hvor i verden, eksemplaret er bragt på markedet. Det medfører, at ophavsmanden ikke kan forbyde spredning af eksemplarerne, idet et forbud ikke har retskraft.”

Der er også enighed om, at regional konsumtion medfører, at spredningsretten ikke udtømmes for eksemplarer, der af ophavsmanden er bragt på markedet uden for EØS-området.”

Indstævnte har nu i 2 år, 4 måneder og 24 dage *foregivet*, jeg har anlagt en retssag for at få løst en strid, hvorom det allerede af stævningen udtrykkeligt fremgår, at der er enighed!

Det fremgår af indstævntes påstandsdokument af 18. august 2008 til Vestre Landsret, at indstævnte formentlig slet ikke har læst stævningen. Det anføres (ekstraktens side 71):

“Denne sag handler om, hvornår eneretten til at råde over et værkseksemplar konsumeres.”

Vestre Landsret tog udgangspunkt i indstævntes vildledning og behandlede aldrig spørgsmålet om min retlige interesse i sagens reelle strid om ophavsretslovens fortolkning.

LASERDISKEN

Hvad hovedsagen handler om

Hovedsagens indhold fremgår allerede af stævningen, jfr. overskriften på side 2 (side 53):

“Tvistens indhold - fortolkningen af “regional konsumtion”

Sø- og Handelsrettens opfattelse af sagen

Sø- og Handelsretten forstod sagens indhold blot ved at læse stævningen. Det ses af henvisningskendelsen den 3. april 2007 (ekstraktens side 63):

“Da sagen, der efter oplysningerne i stævningen angår fortolkning af ophavsretslovens § 19 ...”

Byrettens opfattelse af sagen

Retten i Aalborg fastslog efter en gennemgang af sammenhængen mellem hovedsagens strid og sagsbehandlingen ved EF-domstolen om infosoc-direktivets gyldighed i kendelsen den 14. marts 2008 følgende (ekstraktens side 67):

“Den sag, sagsøgeren har anlagt, vedrører spørgsmål om fortolkningen af ophavsretslovens § 19, navnlig i forhold til bestemmelsen i artikel 4 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv af 22. maj 2001 om harmonisering af visse aspekter af ophavsret og beslægtede rettigheder i informationssamfundet (2001/29). Da sagen således vedrører lovforklaring og herunder fortolkning af EU-lovgivning i forhold til national ret, finder retten, at sagen er af principiel karakter, jf. retsplejelovens § 226, stk. 1.”

Infosoc-direktivet og hovedsagens problem:

Usikkerheden om betydningen af lovændringen kan føres tilbage til formuleringen af infosoc-direktivets artikel 4, stk. 1, der indledes med følgende ord:

“Medlemsstaterne tillægger ophavsmænd eneret til at tillade eller forbyde ...”

Det er således ikke klart, om det følger af infosoc-direktivets artikel 4, om en ophavsmand jfr. direktivet er forpligtet til at udstede et dokumenterbart samtykke, før et eksemplar af et udgivet værk må sælges, eller om han har fået en ny ret til at forbyde videresalg af de allerede udgivne eksemplarer, hvis han ønsker det (og når betingelserne i artikel 4 i øvrigt er opfyldt).

Sagens problem jfr. den nedlagte påstand

Påstanden i stævningen (ekstraktens side 52) behandler spørgsmålet set fra ophavsmandens side. Det forstod indstævnte ikke, så jeg ændrede jeg påstanden, så spørgsmålet behandles set fra kulturformidlerens synspunkt (ekstraktens side 65):

Skal jeg (som kulturformidler) have tilladelse, eller skal jeg respektere et forbud?

Det er min opfattelse - baseret på Kommissionens skriftlige indlæg og Generaladvokatens forslag til dom - at kulturformidleren skal respektere et forbud. I den fortolkning er der ikke noget problem med infosoc-direktivets gyldighed, og spørgsmålet fik en tilfredsstillende afklaring i sag C-479/04 ved EF-domstolen. Ikke desto mindre kræver indstævnte alligevel overraskende - og uden at undersøge noget overhovedet - at jeg før hvert salg skal indhente en tilladelse.

Det bemærkes, at påstanden ikke har noget at gøre med indtrædelsen af konsumtion. Hvis konsumtion er indtrådt, skal jeg *hverken* indhente tilladelse eller respektere et forbud.

LASERDISKEN

Hvad nærværende delforhandling *formelt* handler om

Skal Danmark respektere Den Europæiske Menneskeretskonvention og EU-retten?

Hovedsagen handler om mine borgerlige forpligtelser som led i mit erhverv, sådan som det er beskrevet i stævningens side 2 (ekstraktens side 53 øverst) og påstandsdocumentet til Vestre Landsret (ekstraktens side 76). Det bemærkes for en god ordens skyld, at indstævnte ikke har bestridt, at jeg som led i mit erhverv sælger importerede dvd-film.

Som følge af indførelsen af regional konsumtion bliver jeg som filmformidler påført en pligt, jeg ikke havde før. Striden handler om, hvad den pligt går ud på:

- 1) Jeg mener, at jeg skal respektere et forbud
- 2) Indstævnte mener, at jeg skal indhente en tilladelse

Den Europæiske Menneskeretskonventions artikel 6

“Enhver har ret til en retfærdig og offentlig rettergang inden en rimelig frist for en uafhængig og upartisk domstol, der er oprettet ved lov, når der skal træffes afgørelse enten i en strid om hans borgerlige rettigheder og forpligtelser eller ...”

Da hovedsagen vedrører en strid om mine borgerlige forpligtelser, skal Højesteret blot tage stilling til, om beskyttelsen i Den Europæiske Menneskeretskonvention også omfatter mig.

EU-rettens retssikkerhedsprincip

EU-rettens retssikkerhedsprincip bør være kendt af både Kammeradvokaten og Højesteret. Her citeres eksempelvis fra dom af 21. juni 2007 i sag C-158/06:

“Det kræves i medfør af retssikkerhedsprincippet, at fællesskabslovgivningen giver de berørte mulighed for at få et nøjagtigt kendskab til omfanget af de forpligtelser, der herved pålægges dem. Borgerne skal nemlig ikke være i tvivl om deres rettigheder og pligter og skal kunne handle derefter. Det er bydende nødvendigt, at retssikkerhedsprincippet gælder med særlig styrke, når der er tale om bestemmelser med retsvirkninger af økonomisk art.”

Retssikkerhedsprincippet efterlader ikke tvivl om min ret til at få afklaret, om jeg skal indhente en tilladelse eller respektere et forbud. Højesteret skal reelt blot afgøre, om retssikkerhedsprincippet også gælder for mig.

Hvad nærværende delforhandling *reelt* handler om

Kulturministeriet har med forkert fortolkning af ophavsretsloven givet internationale selskaber mulighed for at konkurrencebeskytte det danske marked. Vestre Landsret valgte - i modsætning til Retten i Aalborg - at dække over denne “fejl”. Vil Højesteret også dække over “fejlen”?

Aalborg den 13. august 2009

Hans Kristian Pedersen